

Arrest

nr. 351 999 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Grote Bosstraat 21
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 februari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die de Guineese nationaliteit heeft, wordt op 6 november 2024 in het bezit gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (F-kaart), dit ten gevolge een aanvraag met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarig Nederlands kind T., S. F. geboren in april 2024.

Op 11 februari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 februari 2026 en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Guinee
Geboortedatum: (...) 1997
Geboorteplaats: Conakry
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) 3960 BREE

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 29.04.2024, ingediend in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 06.11.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ouder van het minderjarig Nederlands kind T., S. F. (24xxx).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich op 03.02.2025 inschreef op een afzonderlijk adres. Amper drie maanden nadat hij in het bezit werd gesteld van de F-kaart, veranderde de gezinssituatie helemaal. Bijgevolg werd op 06.11.2025 een brief opgemaakt door Dienst Vreemdelingenzaken die aan betrokkene werd betekend op 18.11.2025 teneinde na te gaan of betrokkene nog de daadwerkelijke zorg over het minderjarige kind draagt en hem daarbij de kans te geven elementen aan te reiken met betrekking tot zijn persoonlijke situatie.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 7° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wanneer blijkt dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, niet meer de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie draagt.

Overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie (Arrest Zhu en Chen, C-200/02 dd. 19.10.2004) dient het concept van "daadwerkelijke zorg" te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun, bv. voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind. In casu dient er dus nagegaan te worden of er nog steeds sprake is van een afhankelijkheidsrelatie van het kind ten opzichte van de ouder waarbij de afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk verzorgd wordt door de ouder die het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig voormeld wetsartikel een rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 06.11.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit schrijven werd op 18.11.2025 aan betrokkene betekend. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Vonnis rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt (dd. 09.10.2025).
- Spaarrekeningen van het kind
- Brief van betrokkene
- Mailverkeer PCVO Nederlands uit de periode 19.03.2021 – 28.06.2021
- Brief S. D., leerkracht in het Open Leercentrum PCVO (dd. 16.11.2021)
- E-mails R. R. en W. R. aan betrokkene (dd. 16.11.2021)
- Arbeidscontract van betrokkene voor bepaalde duur bij B. M. tot 27.04.2025 (dd. 22.10.2024)
- Bibliotheekkaart van betrokkene
- Bewijs toegangscontrole van betrokkene (dd. 24.11.2025)
- Begeleidend schrijven van advocaat (dd. 17.12.2025)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 17.12.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Met de voorgelegde stukken toont betrokkene niet afdoende aan dat hij nog steeds de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie draagt. Uit het voorgelegde vonnis blijkt dat betrokkene het kind vóór de uitspraak om de 14 dagen op zaterdag en zondag van 10 uur tot 15 uur naar betrokkene ging. Het vonnis breidde deze regeling uit en stelde dat het kind vanaf 09.10.2025 tot 31.12.2025 om de 14 dagen op zaterdag en zondag van 10 uur tot 18 uur bij de vader zou blijven. Vanaf 01.01.2026 zou er een nieuwe voorlopige maatregel gelden waarbij het kind om de 14 dagen van zaterdag 10 uur tot zondag 18 uur bij de vader zou verblijven. Verder bepaalt het vonnis dat er een onderhoudsbijdrage door betrokkene moet betaald worden van 200 EUR/maand en dat hij ook instaat voor de helft van de buitengewone kosten. In het vonnis merkt te rechtbank evenwel op dat de moeder de primaire zorgfiguur is gezien de leeftijd van het kind en dat de moeder gemiddeld voor ongeveer 90% in natura bijdraagt aan het onderhoud van S. Kinderen van de leeftijd van S. kosten in Vlaanderen in een vergelijkbare gezinssituatie met een vergelijkbaar globaal gezinsinkomen zo'n €774,00 per maand. De moeder draagt dus wel degelijk hoofdzakelijk de materiële kost van het kind terwijl betrokkene slechts een beperkte bijdrage levert. Het feit dat hij twee spaarrekeningen heeft geopend op naam van het kind doet hier geen afbreuk aan. Immers, dergelijke spaarrekeningen worden heden niet aangewend om in het levensonderhoud van het kind te voorzien, maar zijn – zo blijkt ook uit het schrijven van de advocaat – bedoeld als geschenk aan het kind wanneer deze meerjarig wordt. Overigens bepaalt het vonnis dat het kind zijn hoofdverblijf bij de moeder heeft en dat zij de gezinsbijslag alsook de sociale en fiscale voordelen geniet. In die zin bevestigt het vonnis eigenlijk dat het de moeder is die de daadwerkelijke zorg over het kind draagt. Hoewel de omgangsregeling die werd opgelegd een zekere betrokkenheid impliceert, gaat het hier om een regeling die veeleer gekwalificeerd moet worden als zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter die bezwaarlijk kan gelijkgesteld worden aan het daadwerkelijk dragen van de dagelijkse zorg. Bijgevolg kan niet blijken dat het kind door de beëindiging van verblijf aan betrokkene het risico loopt zijn rechten van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Unie niet te kunnen uitoefenen.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene zou blijkens zijn asielaanvraag van dd. 05.12.2018 verklaard hebben in België te zijn toegekomen op 13.11.2018. Hoewel betrokkene dus al enige tijd in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat hij pas sedert de aanvraag van 29.04.2024 over een verblijfsrecht beschikt. Betrokkene verkreeg voorheen meerdere keren het bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 03.12.2019, 04.01.2023, 21.12.2023), maar legde deze telkens naast zich neer. Hij kan geen rechten putten uit illegaal verblijf. Dat betrokkene en zijn advocaat stellen dat hij door zijn lang – doch grotendeels illegaal - verblijf in België nog maar weinig binding heeft met zijn herkomstland, is in grote mate te wijten aan zijn eigen gedrag en aan zijn onwil om zich te schikken naar de bevelen van de administratie. Bovendien blijkt uit betrokkenes asielaanvraag dat hij wel nog familiale banden heeft met Guinee. Zo gaf hij aan dat zijn vader, grootmoeder, broer, zus en zijn minderjarig kind T. I. (°xx2016) nog in Guinee zouden verblijven. Ook zijn moeder en ex-partner waarmee hij hier in België verbleef hebben Guinese roots waardoor het niet onredelijk is om te stellen dat hij daardoor een zekere continuïteit heeft ervaren wat betreft taal en cultuur met zijn herkomstcontext. Betrokkene heeft in die zin redelijkerwijze nog wel een bepaalde sociale en culturele voeling met zijn land van oorsprong waardoor dit geen element vormt die het nemen van onderhavige beslissing belemmert.

Voor wat de sociale of culturele integratie betreft blijkt uit de voorgelegde stukken dat hij zich in het verleden geëngageerd heeft om Nederlands te leren via het PCVO en dat hij interesse toonde voor opleidingen en werkopportunities. Het kennen van de regiotaal en de lokale cultuur en gebruiken, is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met het enkele feit dat hij het Nederlands in zekere mate machtig is, niet aan dat hij cultureel geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder kan niet blijken dat hij de opleidingen waar hij interesse voor toonde ook effectief heeft bijgewoond en tot een succesvol einde heeft gebracht. De voorgelegde documenten tonen louter een intentie, interesse of inschrijving aan. De bewijzen dateren bovendien ook van 2021 en zijn dus inmiddels al enkele jaren oud. Er worden geen recente stukken voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn inspanningen inzake taalverwerving, opleiding of maatschappelijke participatie heeft voortgezet met uitzondering van zijn tewerkstelling bij B. M..

Verder legt betrokkene bewijzen voor dat hij aangesloten is bij de lokale fitness en beschikt over een bibliotheekpas. Het aangaan van een sportabonnement of een aansluiting bij de bibliotheek kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal vormen bij het nemen van huidige beslissing. Voor zover betrokkene meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het

administratief dossier en de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Gelet hij inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Het opbouwen van vriendschapsrelaties vormt op zich geen beletsel voor het nemen van huidige beslissing. Vriendschapsrelaties kunnen immers via alternatieve kanalen, zoals digitale communicatiemiddelen en periodieke bezoeken, verder worden onderhouden.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene blijkt uit de voorgelegde documenten dat hij tewerkgesteld was bij B. M.. Hoewel de advocaat van betrokkene verklaart dat hij hier heden nog tewerkgesteld zou zijn, kan dit niet blijken uit het voorgelegde arbeidscontract dat op 27.04.2025 een einde heeft genomen. Op welke manier hij heden in zijn levensonderhoud voorziet kan niet uit objectieve stukken blijken. Bijgevolg vormt zijn economische situatie geen element dat het nemen van onderhavige beslissing kan weerhouden.

Ten slotte wat zijn gezinssituatie betreft. Betrokkene is heden als alleenstaande gevestigd op zijn adres. Nadat hij het adres van zijn ex-partner en zoontje verlaten had, woonde hij tot 17.11.2025 in bij zijn moeder. Het feit dat betrokkene nog een ander familielid in België heeft, kan deze beslissing niet in de weg staan. Hoewel betrokkene verklaart dat zijn moeder ziek is, worden hier geen objectieve documenten van voorgelegd. Kennelijk is zijn moeder toch nog in staat om alleen te wonen waardoor het redelijk te stellen is dat haar toestand – voor zover zij wel degelijk ziek zou zijn – niet van die aard is dat het de persoonlijke verzorging van betrokkene vereist. Bovendien is België een zorgstaat en kan de moeder van betrokkene indien nodig bij verscheidene instanties terecht voor extra ondersteuning. Verder is het duidelijk dat er geen sprake meer is van een relatie tussen betrokkene en de moeder van de referentiepersoon. Betrokkene maakt evenmin gewag van een andere relatie die hij in België zou hebben.

Wat betreft de gezinssituatie met het minderjarig Nederlands kind: Er dient vooreerst te worden herinnerd aan de rechtspraak van het EHRM m.b.t. het begrip “gezinsleven”. Het hof stelt dat in beginsel vanaf de geboorte een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven ontstaat tussen een minderjarig kind en zijn ouder. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, §21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §56). Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast te stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist, wel moeten andere factoren worden voorgelegd dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

In casu moet in eerste instantie benadrukt worden dat het betrokkene niet onmogelijk wordt gemaakt om contact te houden met zijn kind en de bepaalde omgangsregeling na te komen. Immers, onderhavige beslissing vormt geenszins een verwijderingsbeslissing. Zoals in het vonnis wordt aangegeven is de primaire zorgdrager van het kind heden de moeder en draagt zij ook het overwicht aan financiële verantwoordelijkheden ten opzichte van het kind. De affectieve band tussen betrokkene en het kind moet nog opgebouwd worden terwijl het kind met zijn moeder reeds een zeer hechte band heeft gezien zij de daadwerkelijke zorg dagdagelijks op zich neemt. Zij staat in voor de dagelijkse verzorging, opvoeding, huisvesting en begeleiding van het kind, waardoor de continuïteit en stabiliteit van de leefomgeving van het kind verzekerd zijn. Bovendien heeft de relatieve afwezigheid van de vader in het leven van het kind geen negatieve impact gehad op zijn ontwikkeling daar de rechtbank stelt dat er geen specifieke medische of pedagogische problemen lijken te zijn met het kind. Het risico voor verstoring van het evenwicht van het kind dat zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is, wordt in deze daarom ook op dit moment als relatief laag ingeschat. Dit wil geenszins zeggen dat het kind ook effectief gescheiden zal worden van betrokkene. Met de voorlopige maatregelen wordt betrokkene de kans gegeven om via kwaliteitsvolle contacten een band op te bouwen met het kind. Deze kans wordt betrokkene door het nemen van deze beslissing niet ontnomen.

Wat betreft het feit dat hij ook financiële bijdrages levert, moet opgemerkt worden dat een financiële band met het kind niet primeert op het feit dat er slechts in beperkte mate sprake is van een affectieve band (RvV 277 531 van 16 september 2022). Het is trouwens niet duidelijk in hoeverre betrokkene deze bijdrages zal kunnen blijven leveren gezien de onduidelijkheid omtrent zijn economische situatie. Bovendien zullen de voorlopige maatregelen bij een heropening van de debatten op 23.04.2026 zo nodig geherevalueerd worden gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind en het feit dat er nooit eerder alleen overnachtingen plaatsvonden bij de vader. Bij deze evaluatie kan er aldus eveneens rekening gehouden worden met eventuele gewijzigde omstandigheden om de meest gunstige verblijfsregeling in het belang van het kind te treffen. Mogelijks zal betrokkene bij een positieve evaluatie van deze maatregelen een gunstigere verblijfsregeling kunnen

bekomen waardoor hij in de toekomst mogelijks er wel in zou slagen met meer overtuigende stukken dat hij de daadwerkelijke zorg draagt over het kind. Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat de huidige gezinssituatie een zodanige intensiteit of afhankelijkheidsrelatie vertoont dat een beëindiging van het verblijfsrecht een disproportionele inmenging in het gezinsleven zou uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM. De beslissing verhindert betrokkene niet om de vastgelegde omgangsregeling na te leven en laat de mogelijkheid tot verdere uitbouw van de band met het kind onverlet. Bijgevolg vormt de gezinssituatie in casu geen beletsel voor het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Gezien het administratief dossier, de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert het volgende eerste en enig middel aan:

"Moyen unique pris violation des dispositions suivantes :

- *Articles 40ter, et 62 de la loi de 15.12.1980 concernant l'entrée sur le territoire, le séjour et l'établissement et l'expulsion des étrangers,*
- *Article 3 et 8 de la CEDH*
- *Article 7 et 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne*
- *Article et 24§2 de la Charte et Intérêt supérieur des enfants mineurs*
- *Article 3 et 9 de la Convention internationale des droits de l'enfant.*
- *articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs (ci-après : loi du 29 juillet 1991),*
- *du « principe de bonne administration », du « droit à une procédure administrative équitable », des « droits de la défense », du « droit d'être entendu », du « principe audi alteram partem (droit belge) », du « devoir de minutie et de prudence et du principe de proportionnalité. - Principe de la foi due aux actes*
- *Article 20 TFUE*

A/ Première branche relative au critère pour évaluer la « garde effective »

En ce que la partie adverse adopte une décision sur base de l'art. 42quater, §1, 7° de la loi du 15 décembre 1980, en affirmant que Monsieur A. n'assume plus la garde effective de son enfant mineur citoyen de l'Union européenne, faute de prise en charge quotidienne suffisante au regard des critères posés par la jurisprudence de la Cour de Justice (Zhu et Chen) :

« Conformément à l'art. 42quater, §1, 7° de la loi du 15.12.1980, le droit de séjour de l'intéressé(e) peut être mis fin lorsqu'il apparaît que l'ascendant direct au premier degré visé à l'article 40bis, §2, alinéa premier, 5°, n'assume plus la garde effective du mineur citoyen de l'Union.

Conformément à la jurisprudence de la Cour de justice (arrêt Zhu et Chen, C-200/02 du 19.10.2004), le concept de « garde effective » doit être compris comme le fait d'assumer les tâches quotidiennes de soin et d'éducation sans lesquelles le mineur citoyen de l'Union ne pourrait séjourner sur le territoire de l'État membre d'accueil.

Les tâches de soin et d'éducation revêtant un caractère marginal ne satisfont pas à la condition de garde effective posée par la Cour de justice, dès lors qu'il peut être présumé que le droit de libre circulation et de

séjour du mineur citoyen de l'Union ne serait pas compromis si le droit de séjour est refusé au parent qui n'assume qu'une prise en charge minimale à son égard.

C'est pour cette raison qu'il est exigé que la prise en charge assurée par le parent soit effective par nature. Le concept de garde effective englobe, outre les tâches quotidiennes de soin et d'éducation, l'aspect de la prise en charge matérielle et du soutien, notamment en ce qui concerne le logement et l'entretien de l'enfant, ainsi que la surveillance, l'éducation et la formation de l'enfant. En l'espèce, il convient dès lors de vérifier s'il existe toujours un lien de dépendance de l'enfant à l'égard du parent, cette dépendance découlant du fait que l'enfant est effectivement pris en charge par le parent qui a obtenu le droit de séjour.»

Alors que l'article 42quater, §1, 7° de la loi du 15 décembre 1980 est libellé comme suit :

« Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, [2 dans les cinq années]2 suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

(...) 7° l'ascendant direct au premier degré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 5°, ne s'occupe plus effectivement du citoyen de l'Union mineur;

(...) Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle [4 dans le Royaume]4 et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

(...) § 5. Le ministre ou son délégué peut si nécessaire vérifier si les conditions du droit de séjour sont respectées. »

Que concernant les critères permettant de considérer si le parent s'occupe effectivement de son enfant la décision attaquée ne se fonde que sur un seul arrêt de jurisprudence, à savoir l'arrêt Zhu et Chen (C-200/02, 19 octobre 2004). Il n'est d'ailleurs fait référence que de manière abstraite à cet arrêt puisqu'aucun extrait n'est repris.

Dans l'arrêt Zhu et Chen (C-200/02, 19 octobre 2004), la Cour de justice statuait sur le droit de séjour dérivé d'une mère ressortissante d'un État tiers, dont l'enfant mineur était citoyen de l'Union. Dans ce contexte, la Cour a constaté que le refus de permettre au parent qui a effectivement la garde d'un enfant auquel le droit de séjour est reconnu de séjourner avec lui dans l'État membre d'accueil priverait de tout effet utile le droit de séjour de ce dernier.

Les contours de la notion de « garde effective » ne sont pas définis, contrairement à ce que laisse entendre la partie adverse dans sa décision.

Que plusieurs autres jurisprudences précisent les critères à prendre en considération pour déterminer si le parent s'occupe effectivement de son enfant, au regard de la législation européenne sur le regroupement familial.

La CJUE, a répondu à deux questions préjudicielles dans le cadre de l'arrêt « H. C. Chavez Vilchez », permettant de comprendre les contours de la notion visée à l'article 42quater, §1, 7° de la loi du 15 décembre 1980 :

1) L'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens que, aux fins d'apprécier si un enfant, citoyen de l'Union européenne, serait contraint de quitter le territoire de l'Union dans son ensemble et serait ainsi privé de la jouissance effective de l'essentiel des droits que lui confère cet article si son parent, ressortissant d'un pays tiers, se voyait refuser la reconnaissance d'un droit de séjour dans l'État membre concerné, la circonstance que l'autre parent, citoyen de l'Union, est réellement capable de et prêt à assumer seul la charge quotidienne et effective de l'enfant est un élément pertinent mais non suffisant pour pouvoir constater l'absence, entre le parent ressortissant d'un pays tiers et l'enfant, d'une relation de dépendance telle que ce dernier serait soumis à pareille contrainte dans le cas d'un tel refus. Une telle appréciation doit être fondée sur la prise en compte, dans l'intérêt supérieur de l'enfant, de l'ensemble des circonstances de l'espèce, notamment, de son âge, de son développement physique et émotionnel, du degré de sa relation affective tant avec le parent citoyen de l'Union qu'avec le parent ressortissant d'un pays tiers, ainsi que du risque que la séparation d'avec ce dernier engendrerait pour son équilibre.

2) L'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'un État membre subordonne le droit de séjour sur son territoire d'un ressortissant d'un pays tiers, parent d'un enfant mineur qui a la nationalité de cet État membre, dont il s'occupe quotidiennement et effectivement, à l'obligation pour ce ressortissant d'apporter les éléments permettant d'établir qu'une décision refusant le droit de séjour au parent ressortissant d'un pays tiers priverait l'enfant de la jouissance effective de l'essentiel des droits attachés au statut de citoyen de l'Union en l'obligeant à quitter le territoire de l'Union, pris dans son ensemble. Il appartient toutefois aux autorités compétentes de l'État membre concerné de procéder, sur la base des éléments fournis par le ressortissant d'un pays tiers, aux recherches nécessaires pour pouvoir apprécier, à la lumière de l'ensemble des circonstances de l'espèce, si une décision de refus aurait de telles conséquences.

Il ressort du raisonnement de la CJUE que même si l'enfant peut rester avec l'autre parent :

- Cela ne suffit pas à exclure la dépendance ; l'autorité doit tenir compte de l'âge de l'enfant ; de son développement physique et émotionnel ; de l'intensité du lien affectif avec chacun des parents ; du risque que la séparation engendrerait pour son équilibre ; et de l'intérêt supérieur de l'enfant.
- L'administration doit démontrer, après examen individualisé, qu'aucune contrainte réelle ne résulte du départ ;

Bien que dans la décision attaquée, l'autorité affirme tenir compte de plusieurs éléments de la situation familiale du requérant :

Elle mentionne le jugement du 9 octobre 2025, relève l'exercice conjoint de l'autorité parentale, la résidence principale de l'enfant chez la mère, le droit de visite du père un weekend sur deux ainsi que l'introduction progressive d'une nuitée à partir du 1er janvier 2026.

Elle insiste sur le fait que la mère est la figure de soins principale, que l'enfant est encore très jeune et qu'aucun problème médical ou pédagogique particulier n'est constaté.

Elle examine également la contribution financière du père, le paiement d'une pension alimentaire de 200 euros, l'ouverture de comptes d'épargne, ainsi que la répartition des coûts d'entretien.

Au regard des critères dégagés par La Cour de Justice dans l'arrêt H. C. Chavez-Vilchez, le fait que l'hébergement principal soit chez la mère de l'enfant commun, que la mère soit en mesure de prendre en charge (seule) leur enfant n'implique pas à conclure de l'absence de prise en charge effective par le père.

La décision ne tient pas compte du fait que le jeune fils du requérant ne peut pas, en raison de son très jeune âge, être sujet d'une garde partagée égalitaire entre les deux parents, cela pourrait perturber son développement.

Le juge l'a d'ailleurs compris en prévoyant dans son jugement que le droit du père serait revu (sous-entendu plus étendu si possible au regard du développement de l'enfant) à partir d'avril 2026.

Partant la décision attaquée viole l'article 42quater, §1er, 7° de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que l'article 8 CEDH et la foi due aux actes. En effet, l'autorité se fonde exclusivement sur une référence abstraite à l'arrêt Zhu et Chen (C-200/02) pour affirmer que la requérante ne s'occuperait plus effectivement de l'enfant citoyen de l'Union, alors que cet arrêt ne définit aucun critère de « garde effective ».

B/ Seconde branche relative à la prise en considération de la vie familiale et de l'intérêt supérieur de l'enfant

En ce que la partie adverse affirme que

« Dans le cas présent, il convient tout d'abord de souligner qu'il n'est pas impossible à la personne concernée de rester en contact avec son enfant et de respecter les modalités de visite fixées. En effet, la présente décision ne constitue en aucun cas une décision d'éloignement. Comme indiqué dans le jugement, la mère est actuellement la principale responsable de l'enfant et assume également la responsabilité financière à son égard. Le lien affectif entre l'intéressé et l'enfant doit encore être établi, alors que l'enfant a déjà un lien très étroit avec sa mère, qui s'occupe quotidiennement de lui.

Elle assure les soins quotidiens, l'éducation, le logement et l'accompagnement de l'enfant, ce qui garantit la continuité et la stabilité de son environnement de vie. De plus, l'absence relative du père dans la vie de l'enfant n'a pas eu d'impact négatif sur son développement, le tribunal estimant qu'il ne semble pas y avoir de problèmes médicaux ou pédagogiques spécifiques chez l'enfant. Le risque de perturbation de l'enfant

L'équilibre de l'enfant qui serait perturbé s'il était séparé du parent originaire d'un pays tiers est donc considéré comme relativement faible à l'heure actuelle. Cela ne signifie toutefois pas que l'enfant sera effectivement séparé de la personne concernée. Les mesures provisoires donnent à l'intéressé la possibilité de nouer des liens avec l'enfant grâce à des contacts de qualité. Cette décision ne prive pas l'intéressé de cette possibilité.

En ce qui concerne le fait qu'il apporte également une contribution financière, il convient de noter qu'un lien financier avec l'enfant ne prime pas sur le fait qu'il n'existe qu'un lien affectif limité (RvV 277 531 du 16 septembre 2022).

Il n'est d'ailleurs pas clair si l'intéressé pourra continuer à apporter ces contributions, compte tenu de l'incertitude qui règne autour de sa situation économique. En outre, les mesures provisoires seront réévaluées si nécessaire lors de la réouverture des débats le 23 avril 2026, compte tenu du très jeune âge de l'enfant et du fait qu'il n'a jamais passé de nuits chez son père auparavant. Lors de cette évaluation, il sera également possible de tenir compte d'éventuels changements de circonstances afin de prendre les dispositions les plus favorables en matière de séjour dans l'intérêt de l'enfant. Si ces mesures sont évaluées positivement, la personne concernée pourra éventuellement obtenir des dispositions plus favorables en matière de séjour, ce qui lui permettra à l'avenir de prouver de manière plus convaincante qu'elle s'occupe effectivement de l'enfant.

Compte tenu de ce qui précède, il ne peut être établi que la situation familiale actuelle présente une intensité ou une relation de dépendance telles que la suppression du droit de séjour constituerait une ingérence disproportionnée dans la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.

La décision n'empêche pas la personne concernée de respecter les modalités de visite fixées et ne porte pas atteinte à la possibilité de continuer à développer la relation avec l'enfant. Par conséquent, la situation familiale ne constitue pas un obstacle à la décision de mettre fin au séjour. »

Alors que la partie adverse adopte une décision de fin de séjour, mais qu'elle affirme dans la même décision que cela n'empêchera pas le requérant de maintenir les modalités de visite avec son enfant, la décision est contradictoire puisqu'elle contraint dès lors le requérant à se maintenir dans une situation illégale en Belgique.

La motivation de la partie adverse est contraire à la dignité humaine en ce qu'elle place le requérant dans une situation de précarité telle qu'elle impactera la suite de ses relations avec son enfant dès lors qu'en lui refusant le droit au séjour, elle le prive du droit de travailler, ce qui aura pour conséquences qu'il n'aura plus de logement pour recevoir son enfant ni même les moyens de payer ses déplacements pour chercher son enfant chez sa mère. Par conséquent, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa motivation au regard de l'article 8 de la CEDH, et propose une motivation qui n'est pas adéquate, dès lors, elle manque à son obligation de motivation.

Que par ailleurs, la décision litigieuse concerne indirectement un enfant, mais n'est pas motivée adéquatement concernant la prise en considération de l'intérêt supérieur de l'enfant. Les exigences qu'impose la prise en compte effective de l'intérêt supérieur de l'enfant, au regard de la jurisprudence européenne, et du contenu de l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, impliquent qu'une séparation entre un parent et un jeune enfant à un si jeune âge peut avoir des conséquences désastreuses, et qu'aucun contact effectif et suffisamment qualitatif ne peut avoir lieu, à distance, entre un père et un enfant âgé d'à peine un an.

L'examen de la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant au regard de l'application de l'article 8 de la CEDH, nécessite une mise en balance des intérêts.

L'intérêt de l'enfant est ici, indubitablement de demeurer auprès de ses deux parents, et de pouvoir entretenir de contacts réguliers avec eux.

Cela ressort de manière objective des nombreuses dispositions ayant égard à l'intérêt supérieur de l'enfants :

L'article 24 de la Charte :

1. Les enfants ont droit à la protection et aux soins nécessaires à leur bien-être. Ils peuvent exprimer leur opinion librement. Celle-ci est prise en considération pour les sujets qui les concernent, en fonction de leur âge et de leur maturité.

2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

3. Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt.

Convention internationale des droits l'enfants :

Article 3

1. Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

2. Les Etats parties s'engagent à assurer à l'enfant la protection et les soins nécessaires à son bien-être, compte tenu des droits et des devoirs de ses parents, de ses tuteurs ou des autres personnes légalement responsables de lui, et ils prennent à cette fin toutes les mesures législatives et administratives appropriées.

3. Les Etats parties veillent à ce que le fonctionnement des institutions, services et établissements qui ont la charge des enfants et assurent leur protection soit conforme aux normes fixées par les autorités compétentes, particulièrement dans le domaine de la sécurité et de la santé et en ce qui concerne le nombre et la compétence de leur personnel ainsi que l'existence d'un contrôle approprié.

Article 9

Les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant. Une décision en ce sens peut être nécessaire dans certains cas particuliers, par exemple lorsque les parents maltraitent ou négligent l'enfant, ou lorsqu'ils vivent séparément et qu'une décision doit être prise au sujet du lieu de résidence de l'enfant.

Les dispositions de la CIDE doivent être lues en combinaison de l'article 8 de la CEDH

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Selon la jurisprudence constante de la Cour Européenne des Droits de l'Homme,

« l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent (...) Il s'ensuit qu'il existe pour les États une obligation de placer l'intérêt supérieur de l'enfant, et également des enfants en tant que groupe, au centre de toutes les décisions touchant à leur santé et à leur développement » .

Il ressort des documents déposés lors de la présente demande, que le requérant est présent pour son enfant autant que possible au regard de sa séparation avec la mère de l'enfant ;

Que son droit de visite est actuellement limité en raison du fait que l'enfant est encore bébé, mais qu'il pourra être progressivement étendu ; que cette possibilité sera hypothéquée si le requérant perd son droit de séjour, dès lors qu'il perdra son travail, ses moyens de subsistances, en ce compris la possibilité d'avoir un appartement pour accueillir son enfant.

Qu'il apparait dès lors évident qu'il est dans l'intérêt supérieur de l'enfant de pouvoir grandir auprès de ses deux parents, ce qui implique l'octroi ou le maintien du droit de séjour de son père.

Il apparait que le requérant travaille, qu'il n'a jamais eu de problème d'ordre public et qu'il n'est donc pas une charge pour l'Etat.

Qu'en conséquence, la décision entreprise, en affirmant que la fin du séjour « n'empêche pas » le requérant de maintenir les modalités de visite fixées, la partie adverse adopte une motivation erronée voire contradictoire.

Par ailleurs, l'enfant concerné est âgé d'à peine un an. À cet âge, les interactions physiques, la présence régulière et la construction progressive du lien d'attachement sont déterminantes pour le développement émotionnel. En motivant sa décision sans tenir compte de manière adéquate de l'intérêt supérieur de l'enfant, la partie adverse viole l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux, l'article 3 et 9 de la CIDE lus en combinaison avec l'article 8 de la CEDH."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op het tweede middelonderdeel van het enig middel:

"In een tweede onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het familieleven en het hoger belang van het kind.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig" (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Deze redenering kan worden doorgetrokken tot de voorgehouden schending van artikel 22(bis) GW.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie als volgt heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Ten slotte wat zijn gezinssituatie betreft. Betrokkene is heden als alleenstaande gevestigd op zijn adres. Nadat hij het adres van zijn ex-partner en zoontje verlaten had, woonde hij tot 17.11.2025 in bij zijn moeder. Het feit dat betrokkene nog een ander familielid in België heeft, kan deze beslissing niet in de weg staan. Hoewel betrokkene verklaart dat zijn moeder ziek is, worden hier geen objectieve documenten van voorgelegd. Kennelijk is zijn moeder toch nog in staat om alleen te wonen waardoor het redelijk te stellen is dat haar toestand – voor zover zij wel degelijk ziek zou zijn – niet van die aard is dat het de persoonlijke verzorging van betrokkene vereist. Bovendien is België een zorgstaat en kan de moeder van betrokkene indien nodig bij verscheidene instanties terecht voor extra ondersteuning. Verder is het duidelijk dat er geen sprake meer is van een relatie tussen betrokkene en de moeder van de referentiepersoon. Betrokkene maakt evenmin gewag van een andere relatie die hij in België zou hebben.

Wat betreft de gezinssituatie met het minderjarig Nederlands kind: Er dient vooreerst te worden herinnerd aan de rechtspraak van het EHRM m.b.t. het begrip "gezinsleven". Het hof stelt dat in beginsel vanaf de geboorte een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven ontstaat tussen een minderjarig kind en zijn ouder. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, §21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §56). Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast te stellen die

valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist, wel moeten andere factoren worden voorgelegd dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

In casu moet in eerste instantie benadrukt worden dat het betrokkene niet onmogelijk wordt gemaakt om contact te houden met zijn kind en de bepaalde omgangsregeling na te komen. Immers, onderhavige beslissing vormt geenszins een verwijderingsbeslissing. Zoals in het vonnis wordt aangegeven is de primaire zorgdrager van het kind heden de moeder en draagt zij ook het overwicht aan financiële verantwoordelijkheden ten opzichte van het kind. De affectieve band tussen betrokkene en het kind moet nog opgebouwd worden terwijl het kind met zijn moeder reeds een zeer hechte band heeft gezien zij de daadwerkelijke zorg dagdagelijks op zich neemt. Zij staat in voor de dagelijkse verzorging, opvoeding, huisvesting en begeleiding van het kind, waardoor de continuïteit en stabiliteit van de leefomgeving van het kind verzekerd zijn. Bovendien heeft de relatieve afwezigheid van de vader in het leven van het kind geen negatieve impact gehad op zijn ontwikkeling daar de rechtbank stelt dat er geen specifieke medische of pedagogische problemen lijken te zijn met het kind. Het risico voor verstoring van het evenwicht van het kind dat zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is, wordt in deze daarom ook op dit moment als relatief laag ingeschat. Dit wil geenszins zeggen dat het kind ook effectief gescheiden zal worden van betrokkene. Met de voorlopige maatregelen wordt betrokkene de kans gegeven om via kwaliteitsvolle contacten een band op te bouwen met het kind. Deze kans wordt betrokkene door het nemen van deze beslissing niet ontnomen.

Wat betreft het feit dat hij ook financiële bijdrages levert, moet opgemerkt worden dat een financiële band met het kind niet primeert op het feit dat er slechts in beperkte mate sprake is van een affectieve band (RvV 277 531 van 16 september 2022). Het is trouwens niet duidelijk in hoeverre betrokkene deze bijdrages zal kunnen blijven leveren gezien de onduidelijkheid omtrent zijn economische situatie. Bovendien zullen de voorlopige maatregelen bij een heropening van de debatten op 23.04.2026 zo nodig geherevalueerd worden gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind en het feit dat er nooit eerder alleen overnachtingen plaatsvonden bij de vader. Bij deze evaluatie kan er aldus eveneens rekening gehouden worden met eventuele gewijzigde omstandigheden om de meest gunstige verblijfsregeling in het belang van het kind te treffen. Mogelijks zal betrokkene bij een positieve evaluatie van deze maatregelen een gunstigere verblijfsregeling kunnen bekomen waardoor hij in de toekomst mogelijks er wel in zou slagen met meer overtuigende stukken dat hij de daadwerkelijke zorg draagt over het kind. Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat de huidige gezinssituatie een zodanige intensiteit of afhankelijkheidsrelatie vertoont dat een beëindiging van het verblijfsrecht een disproportionele inmenging in het gezinsleven zou uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM. De beslissing verhindert betrokkene niet om de vastgelegde omgangsregeling na te leven en laat de mogelijkheid tot verdere uitbouw van de band met het kind onverlet. Bijgevolg vormt de gezinssituatie in casu geen beletsel voor het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.”

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoeker toont niet aan een beschermd gezinsleven te onderhouden met het kind.

Terwijl de afhankelijkheidsband uitvoerig wordt onderzocht in de bestreden beslissing, rekening houdend met de belangen van het kind.

De verzoekende partij bewijs immers geenszins dat verzoeker de daadwerkelijke zorg voor zijn minderjarige kind draagt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet bewijst dat verzoeker een affectieve band met het kind heeft.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder merkt verder op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 42quater, §1, 7° van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Aan de tweede voorwaarde is dan ook ontegensprekelijk voldaan.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het familieleven van verzoekende partij zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Minister de mening is toegedaan dat het familieleven van verzoekende partij niet primeert op de belangen van de openbare orde.

Zie:

“In voorliggende zaak staat het vast dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepaling –artikel 7 van de vreemdelingenwet- verwezen. De bestreden beslissing is er ook op gericht om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorzien doelen na te streven, namelijk de bescherming van de openbare orde. Uit de motivering blijkt tevens dat verwerende partij oog gehad heeft voor de noodzakelijke afweging die moet gemaakt worden wat betreft de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische Staat. Zij heeft immers uiteengezet dat verzoekende partij een strafrechtelijke inbreuk –meer specifiek een inbreuk op de wetgeving inzake drugs- beging en hiervoor werd veroordeeld. Daarnaast heeft zij toegelicht dat verzoekende partij haar persoonlijk winstbejag laat primeren op het respect voor de in België geldende regels en gewezen op het gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij heeft ook geconcludeerd dat verzoekende partij een dusdanig een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde dat haar private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang.

Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat verwerende partij de door artikel 8, tweede lid van het EVRM vereiste afweging heeft gemaakt en dat geen duidelijke motivering in dit verband en met betrekking tot de schending van de openbare orde voorzien is.” (R.v.V. nr. 125.424 dd. 10.06.2014)

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de Minister voor Asiel en Migratie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de Minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Voorts beroept verzoekende partij zich op een vermeende schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Dienaangaande laat de verweerder verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Aangaande de vermeende schending van artikel 9,1 IVRK, stelt verweerder vast dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat aan artikel 9,1 IVRK geen directe werking kan worden toegekend in het intern Belgisch recht, “daar artikel 9-1 van het Kinderrechtenverdrag ... op zich onvoldoende precies is om van toepassing te zijn zonder dat een nadere regeling nodig is”. (R.v.St. nr. 97.206, 28 juni 2001).

Ook betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Zoals reeds vermeld, heeft de beëindiging van het verblijf van verzoekende partij niet tot gevolg dat verzoekende partij van zijn kind wordt gescheiden, gezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omhelst.

Aldus is naar het oordeel van de verweerder hoegenaamd niet aangetoond waarom het kind de bescherming en de zorg die het nodig heeft van zijn ouders (art. 3.2 Kinderrechtenverdrag) zou ontberen.

Het zou slechts deze bescherming en zorg ontberen indien de ouders hun kind zouden achterlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de rechten van het kind wel degelijk gerespecteerd heeft en dat het slechts de keuze van de ouder is op welke wijze hij zijn gezinsleven zal verder zetten.

De verweerder stelt ten slotte vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het hoorrecht, artikel 3 EVRM en de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Zie ook:

“3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1, 4, 6, 11, 18, 19, 42 en 47 van het Handvest, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden” (RvV nr. 321.544 dd. 13.02.2025)

En ook:

“3.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij prima facie op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 12 van het EVRM zou schenden.

De verzoekende partij laat op het eerste zicht ook na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 149 van de Grondwet – dat betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt - schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.” (RvV nr. 327.442 dd. 28.05.2025)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief."

3.3. Beoordeling

In het tweede middelonderdeel geeft de verzoeker onder meer aan dat de bestreden akte niet adequaat en tegenstrijdig is gemotiveerd waar wordt gesteld dat de genomen beslissing de naleving van de omgangsregeling met zijn zoon niet verhindert. De verzoeker betoogt dat de verweerder tekort is geschoten in de op hem rustende motiveringsplicht en verwijst in de aanhef van het enig middel eveneens naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit dit alles blijkt dat de verzoeker zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Het komt de Raad daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van het bestuur. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad om, desgevraagd, na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan en of de appreciatie daarvan met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten, dan is het materiële motiveringsbeginsel geschonden.

Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht dient te worden gevoerd in het licht van de wettelijke bepalingen die van toepassing zijn op de voorliggende betwisting.

In casu wordt een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht als bloedverwant in opgaande lijn van een minderjarige Unieburger, meer bepaald genoot de verzoeker een verblijfsrecht in België in het kader van de gezinshereniging met zijn minderjarige Nederlandse zoon S. De beëindigingsbeslissing wordt getroffen met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

7° de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, draagt niet meer de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie;

(...)"

Artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat de verweerder bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden *"met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong"*.

De verweerder heeft verzoekers gezinssituatie, in het licht van de bepalingen van voormeld artikel 42quater, §1, derde lid, als volgt beoordeeld:

"Ten slotte wat zijn gezinssituatie betreft. Betrokkene is heden als alleenstaande gevestigd op zijn adres. Nadat hij het adres van zijn ex-partner en zoontje verlaten had, woonde hij tot 17.11.2025 in bij zijn moeder. Het feit dat betrokkene nog een ander familielid in België heeft, kan deze beslissing niet in de weg staan. Hoewel betrokkene verklaart dat zijn moeder ziek is, worden hier geen objectieve documenten van voorgelegd. Kennelijk is zijn moeder toch nog in staat om alleen te wonen waardoor het redelijk te stellen is dat haar toestand – voor zover zij wel degelijk ziek zou zijn – niet van die aard is dat het de persoonlijke verzorging van betrokkene vereist. Bovendien is België een zorgstaat en kan de moeder van betrokkene indien nodig bij verscheidene instanties terecht voor extra ondersteuning. Verder is het duidelijk dat er geen sprake meer is van een relatie tussen betrokkene en de moeder van de referentiepersoon. Betrokkene maakt evenmin gewag van een andere relatie die hij in België zou hebben.

Wat betreft de gezinssituatie met het minderjarig Nederlands kind: Er dient vooreerst te worden herinnerd aan de rechtspraak van het EHRM m.b.t. het begrip "gezinsleven". Het hof stelt dat in beginsel vanaf de geboorte een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven ontstaat tussen een minderjarig kind en zijn ouder. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden

als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, §21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §56). Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast te stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist, wel moeten andere factoren worden voorgelegd dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

In casu moet in eerste instantie benadrukt worden dat het betrokkene niet onmogelijk wordt gemaakt om contact te houden met zijn kind en de bepaalde omgangsregeling na te komen. Immers, onderhavige beslissing vormt geenszins een verwijderingsbeslissing. Zoals in het vonnis wordt aangegeven is de primaire zorgdrager van het kind heden de moeder en draagt zij ook het overwicht aan financiële verantwoordelijkheden ten opzichte van het kind. De affectieve band tussen betrokkene en het kind moet nog opgebouwd worden terwijl het kind met zijn moeder reeds een zeer hechte band heeft gezien zij de daadwerkelijke zorg dagdagelijks op zich neemt. Zij staat in voor de dagelijkse verzorging, opvoeding, huisvesting en begeleiding van het kind, waardoor de continuïteit en stabiliteit van de leefomgeving van het kind verzekerd zijn. Bovendien heeft de relatieve afwezigheid van de vader in het leven van het kind geen negatieve impact gehad op zijn ontwikkeling daar de rechtbank stelt dat er geen specifieke medische of pedagogische problemen lijken te zijn met het kind. Het risico voor verstoring van het evenwicht van het kind dat zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is, wordt in deze daarom ook op dit moment als relatief laag ingeschat. Dit wil geenszins zeggen dat het kind ook effectief gescheiden zal worden van betrokkene. Met de voorlopige maatregelen wordt betrokkene de kans gegeven om via kwaliteitsvolle contacten een band op te bouwen met het kind. Deze kans wordt betrokkene door het nemen van deze beslissing niet ontnomen.

Wat betreft het feit dat hij ook financiële bijdrages levert, moet opgemerkt worden dat een financiële band met het kind niet primeert op het feit dat er slechts in beperkte mate sprake is van een affectieve band (RvV 277 531 van 16 september 2022). Het is trouwens niet duidelijk in hoeverre betrokkene deze bijdrages zal kunnen blijven leveren gezien de onduidelijkheid omtrent zijn economische situatie. Bovendien zullen de voorlopige maatregelen bij een heropening van de debatten op 23.04.2026 zo nodig geherevalueerd worden gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind en het feit dat er nooit eerder alleen overnachtingen plaatsvonden bij de vader. Bij deze evaluatie kan er aldus eveneens rekening gehouden worden met eventuele gewijzigde omstandigheden om de meest gunstige verblijfsregeling in het belang van het kind te treffen. Mogelijks zal betrokkene bij een positieve evaluatie van deze maatregelen een gunstigere verblijfsregeling kunnen bekomen waardoor hij in de toekomst mogelijks er wel in zou slagen met meer overtuigende stukken dat hij de daadwerkelijke zorg draagt over het kind. Gelet op het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat de huidige gezinssituatie een zodanige intensiteit of afhankelijkheidsrelatie vertoont dat een beëindiging van het verblijfsrecht een disproportionele inmenging in het gezinsleven zou uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM. De beslissing verhindert betrokkene niet om de vastgelegde omgangsregeling na te leven en laat de mogelijkheid tot verdere uitbouw van de band met het kind onverlet. Bijgevolg vormt de gezinssituatie in casu geen beletsel voor het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Gezien het administratief dossier, de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Uit de stukken van het administratief dossier en blijkens de overige motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, had de verzoeker inzake de band met zijn minderjarige zoon S. onder meer een vonnis voorgelegd van de familierechtbank te Hasselt waarin wordt bevestigd dat S. vóór de uitspraak om de 14 dagen op zaterdag en zondag van 10 uur tot 15 uur naar de verzoeker ging. Met uitdrukkelijke verwijzing naar het belang van de minderjarige S. breidt de familierechter deze regeling uit en stelt dat S. vanaf 9 oktober 2025 tot 31 december 2025 om de 14 dagen op zaterdag en zondag van 10 uur tot 18 uur bij de verzoeker zal blijven, en vanaf 1 januari 2026 wordt het verblijf bij de verzoeker opnieuw uitgebreid zodat S. om de 14 dagen van zaterdag 10 uur tot zondag 18 uur bij de verzoeker zal verblijven (inclusief overnachting). Verder bepaalt het vonnis dat de verzoeker een onderhoudsbijdrage zal betalen van 200 EUR/maand en dat hij ook instaat voor de helft van de buitengewone kosten. De familierechtbank beveelt tot slot een heropening der debatten op 23 april 2026 teneinde de verblijfsregeling verder te evalueren.

De verweerder gaat thans over tot de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht, en stelt bij de beoordeling van verzoekers gezinssituatie dat deze beslissing het hem niet onmogelijk maakt om de door de rechter bepaalde omgangsregeling na te komen aangezien deze beslissing geen verwijderingsbeslissing is. De verzoeker betoogt terecht dat deze beoordeling niet adequaat is vermits zij hem in de illegaliteit dwingt. *In casu* mag immers niet uit het oog worden verloren dat de verzoeker, voorafgaand aan het treffen van de

bestreden beslissing, een verblijfsrecht in België genoot dat precies was gegrond op verzoekers recht op gezinshereniging met zijn minderjarige Nederlandse zoon S. Door de beëindiging van dit verblijfsrecht valt de verzoeker zonder enig verblijfsrecht in België. De afwezigheid van een formele beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten geeft de verzoeker geen enkele vorm van verblijfsrecht en doet geen afbreuk aan het onregelmatig karakter van een verder feitelijk verblijf van de verzoeker in België.

Het is kennelijk onredelijk en enigszins inhoudelijk tegenstrijdig om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen en tegelijkertijd te oordelen dat dergelijke beslissing het de verzoeker niet onmogelijk maakt om de door de bevoegde rechtbank opgelegde verblijfsregeling - waarbij S. op het moment van de bestreden beslissing één weekend op twee (inclusief overnachting) bij de verzoeker zal verblijven – na te komen vermits er geen bevel om het grondgebied te verlaten is getroffen. Een dergelijke beoordeling kan niet anders worden verstaan als dat van de verzoeker wordt verwacht dat hij, na de beëindiging van zijn verblijfsrecht, op onregelmatige wijze verder in België aanwezig blijft teneinde zijn zoon S. één op de twee weekends bij hem te laten verblijven. Het gaat elke redelijkheid te buiten om te oordelen dat verzoekers gezinssituatie er niet aan in de weg staat om zijn wettig verblijf te beëindigen omdat hij de verblijfsregeling voor zijn jonge minderjarige zoon ook kan nakomen vanuit een illegaal verblijf. De verweerder handelt kennelijk onredelijk door verzoekers wettig verblijf te beëindigen en hem tegelijkertijd aan te sporen tot een verder onwettig verblijf in België.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet overtuigen. De verweerder herhaalt dat de beëindiging van het verblijf niet tot gevolg heeft dat de verzoeker van zijn kind wordt gescheiden, gezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omhelst. Hierbij miskent de verweerder opnieuw dat de verzoeker door toedoen van de bestreden beëindigingsbeslissing verder op illegale wijze op het Belgische grondgebied dient te blijven om niet gescheiden te worden van zijn kind. De Raad merkt hierbij nog op dat de beoordeling van de gezinssituatie van een vreemdeling die nooit een wettig verblijf in België heeft gehad moet worden onderscheiden van de situatie van de verzoeker die geconfronteerd wordt met een beslissing die een einde stelt aan het wettig verblijf dat hij *nota bene* precies genoot met het oog op de gezinshereniging in België.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 februari 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

C. DE GROOTE